

tror, at den danske Lovgivning undertiden har begaaet Fejl paa dette Omraade. Jeg husker saaledes i sin Tid, da jeg var Dreng, at min gamle Fader, som var en god demokratisk Mand, gjorde mig opmærksom paa, at Lovgivningen havde gjort Uret ved at give Møllernæringen fri, skønt de paa-gældende havde haft Privilegium paa, at der ikke maatte bygges andre Møller. Paa een Gang strøg man den Bestemmelse uden at give nogen som helst Erstatning, og det var en Uret mod disse Mennesker. Det foreliggende Tilfælde kan vel ikke stilles sammen hermed, men man maa indrømme, at Kommunerne have bygget Slagtehusene for at kunne skaffe en saa betryggende Kontrol som muligt, skaffe Beboerne i Byen det bedst mulige Kød, og man har indført offentlig Slagtetvang, hvorefter alle næringsdrivende Slagtere i Kommunen skulde slagte. I dette Øjemed have de bragt nogle Ofre, og naar nu Staten uden Hensyn hertil vil have indført en ny Ordning, bør den ogsaa tage noget Hensyn dertil og give nogen Erstatning. Jeg tror ikke, at man kan forlange, saaledes som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) forlangte, at faa Erstatning for de store Tab, der ere lidte, men jeg mener, at man bør tage lempeligt Hensyn dertil. Det maa vi ogsaa gøre, hvis vi overhovedet ville have noget ud af Forslaget. Hvis vi ere ligeglade, om vi faa det vedtaget, er det en anden Sag. Som jeg sagde i Gaar og siger i Dag, kunde jeg maaske ønske Ændringerne stillede paa en saadan Maade, at Erstatningen indskrænkes til 4—5—6 Aar, og naar det saa endvidere blot drejede sig om 10 Øre for et Svin, 5 Øre for et Lam og 20 Øre for et Kreatur, var det en lempelig Overgang, saa at der ikke var Grund til at tale store Ord om, at det var en gal Historie. Kunde man blive enig om en lempelig Erstatning af Statskassen, har jeg heller ikke noget derimod, men den skulde heller ikke være ret stor.

Maa jeg blot sige til de Herrer, der Gang efter Gang have talt om, at det er muligt, at der ikke er nogen særlig Grund til at give Erstatning, at jeg hellere vil lide Uret end gøre Uret. Det er muligt, at vi Producenter lide nogen Uret. Man har fra Byernes Side raabt op om, at vi Landboere ere alt for agrariske og trampe deres Rettigheder under Fødder. Jeg tror, at det er ubegrundet, jeg tror ikke, man et eneste Sted kan sætte Fingeren og sige, at der er der sket Byerne Uret. Der er talt om Uret ved Skattelovene, men jeg

siger, at vi Landboere svare den samme Skat af Formue og Værdier som Byerne, og saadan kunne vi gennemgaa vor Lovgivning Punkt for Punkt og sige: Vi have ikke villet forurette Byerne paa noget Punkt. Naar det saa her maa indrømmes, at Byerne have et Slags moralsk Krav, et Billighedskrav paa Erstatning, siger jeg, at jeg, selv om der kan disputeres derom, selv om Kravet ikke er juridisk begrundet og ikke kan gøres gældende som juridisk, hellere vil være med til at sige: Ja, ja, lad os blive færdige med den Sag ved at give en lempelig Erstatning og i værste Tilfælde hellere lide nogen Uret end gøre Uret.

Jeg tror, som jeg har sagt, at Ministeren har været heldig med sit Lovforslag, og naar man, som jeg, i mange Aar, dels ved Slagterierne og dels i Rigsdagen, har beskæftiget sig med denne Tanke, synes jeg, det er velgørende at se dette Forslag, der med Hensyn til selve Realiteten ordner Sagen godt, hvis Indhold er godt, og som kun forlanger et ubetydeligt pekuniært Offer, som vi nok maa kunne bringe. Jeg ønsker derfor, at der under den fortsatte Behandling ikke maa stilles Ændringer, der umuliggøre Lovforslagets Fremme i denne Samling, men at det maa være Ændringer, der kunne vinde Tilslutning baade af Landstinget og af Ministeren. Saa ville vi fortjene Tak baade af Producenterne, af Slagterierne — og ogsaa af Konsumenterne, thi den Smule For-dyrelse, der kan være Tale om, af 5—10 Øre, kan ikke komme til at spille nogen Rolle. Vi have derved skudt Breche i den Vold, der har lagt sig omkring Byerne for at hindre den fri Indførsel, og derigennem skulle vi nok faa den fri, uhindrede Indførsel til at gaa.

Hermed anbefaler jeg gentagende Lovforslaget som heldigt for alle Parter.

K. M. Klausen: Det ærede Medlem for Rønne (Blem) fremkom i Dag med nogle Tal, som bekræfte den Antagelse, jeg har haft. Det viser sig nemlig, at efter at Landbrugsministeriets Cirkulære af 18. Februar dette Aar er kommet, har det medført en betydelig Forandring for Eksportslagterierne, idet nemlig det Antal Svin, som nu holdes tilbage fra Eksport, er steget fra i Fjor med 2,6 pCt. til i Aar med 6 pCt. Det var det, som det ærede Medlem for Rønne oplyste. Det er jo et meget betydeligt og stærkt voksende Antal, som nu bliver holdt tilbage, og det er Svin, som saa søge det hjemlige Marked,